

отечество, което за сега е неблагоприятно настроено към княжеството. Така също мъчно ще ми бъде да ви защита и прѣдъ силитѣ“.

Ристичъ се опиталъ да възрази на сжжденията, които изтъкналъ австрийскиятъ премиеръ и да оправдае Сърбия, за дѣто обявила първата война, безъ да иска за това съгласието или съвѣта на Австрия. Той се ссилавалъ на голѣмата симпатия на сръбския народъ спрѣмо босненскитѣ възстаници и най-вече на отчаяното положение, въ което се намирали разбунтуванитѣ провинции. Обаче, той не захъснѣлъ да разбере, че мотивитѣ съ които искалъ да оправдае Сърбия прѣдъ общественото мнѣние въ Австро-Унгария и да склони правителството на Францъ Иосифа да поддържа сръбскитѣ прѣтенции не били погледнати за сериозни отъ австро-унгарския канцлеръ.

Подиръ този характеренъ инцидентъ между двамата дипломати, Ристичъ почналъ да излага на Андраши прѣдварително приготовления проектъ за границитѣ на Сърбия. Той посочилъ източнитѣ граници отъ Гиланъ къмъ св. Илия, обикаляйки Трънъ, Драгоманъ до дефилето св. Никола. Въ сръбската територия трѣбва да влизатъ Видинъ, Кула и Бѣлограчикъ съ околноститѣ.

Графътъ възразилъ на това, като посочилъ за причини да не се удовлетворятъ претенциитѣ на сърбитѣ относително Видинъ, етнографическитѣ условия на тия мѣста. Обаче, Ристичъ почналъ да доказва, че болшинството отъ населението въ видинско, трънско, пиротско, даже и въ софийско принадлежи на сръбското племе. „Австро-Унгария, прибавилъ Ристичъ, отъ политическа гледна точка нѣма защо да се страхува да вижда Сърбия да увеличава княжеството си съ нѣколко хиляди народъ. Отъ търговска гледна точка Австрия трѣбва да поддържа нашитѣ искания за разширяване границата ни на изтокъ, защото това ще уголѣми и района на австро-унгарския пазаръ. Ако не можемъ да придобиемъ Стара-Сърбия, струва ми се, че е справедливо да задържимъ поне това, което завоювахме. Ето защо, завършилъ Ристичъ, ние имаме пълна вѣра, че Австрия ще ни поддържа въ конгреса“.